

Veria-Fyteia, 22.9.25
Alexandra'nın doğum günü için

Konstantinopolis'teki sevgili dostlarım,

E-postanızı fırsat bilerek Yunanlılar ve Türkler hakkında bir makale yazdım. Bunun Atina'daki yetkilileri etkileyebileceğini sanmıyorum. Ancak bazı Yunan ve Türk meslektaşlarımdan bu makaleyi fırsat bilerek konuyla ilgili görüşlerini belirtmeleri benim için bir başarı olacaktır.

Önceliği bilim almalıdır. Siyaset, bilimsel bulguları insanların yararına uygulamalıdır. Avrupa'nın tüm siyasi liderlerinin Washington'a uçup Amerikan başkanının ayakta durmasını parlatmaları, uygulanan demokrasinin antik mucitlerin demokrasisiyle pek ilgisi olmadığını açıkça kanıtlamaktadır. Dolayısıyla, gerçek demokrasinin getirilmesi için mücadeleye devam etmek gerekir.

K.K.

Arkadaşlar

Konstantinopolis'teki sevgili dostlar,

Şehrin Yunan nüfusunun geleceği konusunda büyük endişeleriniz olması son derece anlaşılır.

Bu endişeleri, diasporadaki tüm Yunan toplulukları paylaşıyor. Yunan kökenli milyonlarca insan dünyanın dört bir yanına dağılmış durumda. Bu insanlar, antik Yunan'da ortaya çıkan demokratik fikirlerin yayılmasına dahil edilebilirler. Ancak Atina'da kimse bu konuyu düşünmüyor. Yurtdışındaki bazı Yunanlılar, Yunan kökenli tüm insanların bir araya gelmesinin değerini fark etmişlerdir. Uzun zamandır Yunan hükümetlerine, bu "hazineyi" dünya barışı ve demokrasisi için kullanmaları çağrısında bulunuyorlar.

Ek bilgi.

Diasporadaki bu Yunan "hazine" şunlardır:

a.) Son yüzyıllarda Yunanistan'dan göç eden insanların torunları.

b.) Yunan ataları, bugün kendilerinin yaşadığı yerde her zaman yaşamış olan insanlar. Örneğin, bugünkü Türkiye'de.

c.) Yaklaşık yüz yıl önce savaşlar nedeniyle Osmanlı İmparatorluğu'nu terk eden ve komşu ülkelerde (çoğunlukla Sovyetler Birliği'nde) yeni bir vatan bulan Yunan kökenli insanlar.

d.) Güney İtalya'da yaşayan ve Yunan kökenli ataları da orada doğmuş olan insanlar.

Burada söz konusu olan dört ana grup budur. Bir genetikçi olarak, beni sadece ortak genetik kökleri ilgilendiriyor. Dinleri ve dilleri değil. Şu anki vatandaşlıkları da değil. Herhangi bir değer yargısı olmadan, bilimsel bulguları insanlarla paylaşmak istiyorum. Bu, her bilim insanının görevidir.

Diğer genetikçiler, özellikle Türk meslektaşlarımla da bu konuda açık ve net bir şekilde görüşlerini belirtmeleri memnuniyet verici olacaktır.

Yunan hükümeti yurtdışındaki Yunanlılarla ilgilenmiyor. Hiç ilgi göstermiyorlar. Hatta Yunan anayasasını bile hiçe sayıyorlar. 108. madde, yurtdışında yaşayan Yunan kökenli kişilerin temsilini düzenliyor. Ve bu kişiler beş ila yedi milyon arasında.

Yunan devleti, bugünkü Türkiye'de yaşayan Yunan kökenli kişileri tamamen unutmuş, hatta onların varlığından bile haberdar değil. Ve benim araştırmalarım ve diğer birçok uzmanın araştırmalarına göre, bu sayı 15 milyondan fazladır. Tekrar ediyorum: Bugün 15 milyondan fazla "Türk"ün Yunan ataları var. Birçoğunun Yunan büyükbabaları ve/veya büyükanneleri bile var. Bu gerçeği sorgulayan ciddi bir bilim insanı, özellikle de genetikçi yok. Tüm bu insanlar Yunan yasalarına göre Yunan vatandaşlığı alabilirler. Yunan devletinin bu konudaki görüşü nedir?

20 yıl önce Yurtdışı Yunanlılar Konseyi'nin (SAE) fiilen feshedilmesi ve bununla birlikte Yunan göçmen örgütlerinin zayıflamasıyla, yurtdışı Yunanlılar artık kayda değer bir temsilciliğe sahip değiller.

Özellikle dünyanın dört bir yanına dağılmış Yunanlılar için internet ve diğer birçok yeni teknoloji (AI ve DNA) önemli araçlar olabilirdi, ancak ne yazık ki bunlar kullanılmamaktadır. Atina'da, Yunanistan dışında yaşayan Yunan kökenli insanların çıkarlarını gözetten bir bakanlık yoktur. Yunan devleti, yurtdışındaki Yunanlıların yıllardır talep ettiği özel bakanlığı nihayet kurmalıdır.

Bu talebi ilk kez 1977 yılında Yunanistan hükümetine ilettim, o zamanlar Almanya'daki Yunan Toplulukları Birliği (OEK) başkanlığı yapıyordum. Bu 48 yıl önceydi.

Yunan bilim adamları ve entelektüeller birliği (ΕΕΕΔ.ΒΒ) başından beri SAE'nin güçlü bir destekçisi olmuştur. SAE'nin 20 yıl önce fiilen dağılmasından bu yana, ΕΕΕΔ.ΒΒ onun yeniden canlandırılması için çaba göstermektedir – ne yazık ki başarısız bir şekilde.

Yunan devletinin ilgisizliği karşısında, yurtdışında yaşayan her Yunanlı, Atina ile işbirliği yapmanın bir anlamı olup olmadığını sorgulamaktadır. Benim cevabım: Evet, bir anlamı var. Çünkü politikacılar gelir ve gider. Bir gün yeni bir hükümetin yurtdışında yaşayan Yunan kökenli insanların çıkarlarını da gözeticeği umudu devam etmelidir.

Ancak Yunan devletinin desteği olmasa bile, tek başımıza birçok şeyi başarabiliriz. Örneğin, iyi işleyen Yunan dernekleri ve toplulukları kurabiliriz. Bunun için Yunan Ortodoks Kilisesi'nin organizasyon yapısını örnek alabilir ve dini konuları kozmopolit konularla değiştirebiliriz. Patrik Bartholomäos başta olmak üzere birçok kilise mensubu barışın korunması için çalışıyor.

“Yunanlılar ve Türkler, Almanlar ve Fransızlar gibi dostane ilişkiler kurmalı ve böylece bölgede barışı sağlamalıdır” dedi Bartholomäos, bu yılın Şubat ayında Strazburg'u ziyaretinde.

Bartholomäos'u çok bilge bir insan olarak görüyorum. Onun önerisini tüm gücümle destekleyeceğim. Ben zaten ilk adımı attım. “Genetik ve Toplum” adlı kitabımda da aynı yönde görüşlerim var.

Birçok Türk'ün Yunan kökenli olması tek başına barışı sağlayamaz. Bunun korkunç örnekleri, dünya çapında yaşanan sayısız iç savaşlardır. Bir başka örnek ise, mirasın açılmasından sonra birbirleriyle kavga eden kardeşlerdir. İnsanlara karşı hiçbir şey hissetmeyenler iyi insanlar olamazlar. Onlar bencil insanlardır. Onlar için önemli olan “ben”dir, “biz” değil. Bu insanlar Sokrates, Platon ve Aristoteles'in adlarını bilmezler. Benim SPA toplum felsefesi olarak adlandırdığım felsefe, ikibin beş yüz yıl sonra bile hala ikna edici ve her zamankinden daha günceldir. Üç antik Atina filosofisinin felsefesine göre, ‘ben’ ve “biz” uyumlu bir ikili oluşturmalıdır.

Yunanlılar ve Türkler bu felsefeye birlikte bağlı kalmalı ve olası bir savaşın nedenlerini tamamen ortadan kaldırmalı veya tehlikesiz bir düzeye indirmelidir.

Almanya'da Türklerle olan altmış yılı aşkın tecrübem, güçlü ve kalıcı bir Yunan-Türk dostluğunun mümkün olduğuna beni ikna etti. 1960'lı yıllardan bu yana tamamen veya kısmen Almanya'da yaşayan bir milyondan fazla Yunan ve sekiz milyondan fazla Türk de benzer iyi tecrübeler yaşadı. Ancak Yunanistan ve Türkiye'de yaşayan insanlar, Almanya'da Yunanlılar ve Türklerin iyi bir şekilde bir arada yaşadıklarından yeterince haberdar değiller. Atina ve Ankara hükümetlerinin dostluktan çok düşmanlıkta siyasi çıkar gördüklerinden korkuyorum.

Bu düşmanlık, yanlış tarih kitapları aracılığıyla Yunan ve Türk öğrencilere küçük yaşlardan itibaren aşılacaktır. Bu durumun bir an önce düzeltilmesi gerekiyor. Ortodoks Patrięi Bartholomäos'un iki ülkenin geleceğini dostlukta gördüğünü ve Yunanlılar ile Türkleri barışı korumak için birlikte çalışmaya çağırdığını, güçlü bir umut işareti olarak görüyorum.

Almanya'da düzenlenen Yunan-Türk dostluk toplantıları da küçük umut işaretleridir. Yunanlılar ve Türklerin okulda öğrendikleri Yunan-Türk tarihini unutmaya çalışıp, bunun yerine neredeyse bin yıllık ortak tarihlerini yeniden incelemeleri çok yararlı olacaktır. Yunanistan'da, olayları çok objektif ve gerçeğe yakın bir şekilde anlatan birçok mükemmel okul dışı tarih kitabı bulunmaktadır. Burada “Yunan Ulusunun Tarihi” adlı eseri belirtmek isterim. Bu 17 ciltlik eserin

yazımında 300 Yunan akademisyen yer almıştır. Bildiğim kadarıyla Türkiye'de de bu tür objektif yazılmış kitaplar bulunmaktadır. Ortak tarihimiz 1071 yılında başlar. Günümüzün Yunan-Türk ilişkilerini anlayabilmek ve değerlendirebilmek için bu yıldan başlamak gerekir. Tarih, her bir olayın bir öncekinden kaynaklandığı olayların toplamıdır. Ancak Yunan ve Türk okullarında, sadece kendi uluslarına uygun olaylar seçilmektedir. Böylece genç öğrencilere yanlış bir tarih anlayışı aşılanmaktadır. Yukarıda bahsettiğim “Yunan Ulusunun Tarihi” adlı eserde yazarlar bu yanlış algıyı düzeltmeye çalışmaktadırlar. Sonuç olarak söylemek istediğim şudur: Okul tarihiyle Yunan-Türk dostluğu kurulamaz. Tarihi bilimsel bir bakış açısıyla ele almayı öğrenmeliyiz. Ancak bu şekilde milliyetçi eğitimimizin yol açtığı zararı kısmen düzeltebiliriz. Umarım birçok insan bilime yönelir ve böylece Ankara ve Atina'nın onlara karşı izlediği politikayı fark eder. Ancak bu şekilde, her iki halkın yararına olacak başka bir politika için çalışabilirler. Bu başka politika, eğitim ve demokrasidir. Yani Sokrates, Platon ve Aristoteles'e geri dönelim!

K. K.
Arkadas